



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK**

**JMÉNEM REPUBLIKY**

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyní Mgr. Lucií Vítkovou v právní věci žalobce: **O [redacted] K [redacted]**, nar. [redacted], bytem v [redacted], zastoupeného: **Mgr. Petrem Adámkem**, advokátem se sídlem v Praze 1, Lazarská 1719/5, proti žalovanému: **České republice – Ministerstvu spravedlnosti**, IČ 00025429, se sídlem v Praze 2, Vyšehradská 16, o **zadostiučinění za nemajetkovou újmu**,

**takto:**

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku ve výši 71.680,00 Kč jako zadostiučinění za vzniklou nemateriální újmu, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Zamítá se žaloba, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobci částku 813.320,00 Kč jako zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 41.430,40 Kč k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Petra Adámka, advokáta, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

**Odůvodnění:**

Žalobce se podanou žalobou ke zdejšímu soudu domáhal nejprve po žalované zaplacení jednak náhrady škody ve výši 586.791,50 Kč a zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 1.000.000,- Kč dle zákona č. 82/98 Sb. z titulu nezákonného trestního stíhání žalobce vedeného před Městským soudem v Praze pod sp. zn. [REDAKCE]. Žalobce uváděl, že v rámci trestního řízení, které bylo vedeno proti jeho osobě a zahájeno usnesením Policie ČR ze 14.1.2002 bylo žalobci sděleno obvinění z trestného činu poškozování věřitele, když k dalšímu zahájení trestního stíhání došlo 26.2.2003 usnesením Policejního prezidia ČR, Úřadem finanční kriminality a ochrany státu, služby kriminální policie a vyšetřování pro týž trestný čin. Uváděl dále okolnosti trestního řízení, 28.12.2005 byla podána obžaloba na žalobce společně s ostatními obžalovanými, následně byl rozsudkem Městského soudu v Praze z 8.12.2008 žalobce spolu s dalšími obžalovanými dle § 226 písm. b) trestního řádu zproštěn obžaloby. K podanému odvolání státního zástupce věc projednával Vrchní soud v Praze, který usnesením ze dne 30.3.2010 rozsudek Městského soudu v Praze shora uvedený v případě žalobce částečně zrušil a přikázal Městskému soudu v Praze, aby věc znovu projednal a rozhodl. Městský soud v Praze pak rozsudkem z 12.10.2010 uznal žalobce vinným pro pomoc k pokusu trestného činu poškozování věřitele podle § 10 odst. 1 písm. c) a § 8 odst. 1 trestního zákona k § 256 odst. 1 písm. a) a c) odst. 4 trestního zákona. K odvolání žalobce Vrchní soud v Praze rozsudkem z 25.5.2011 rozsudek soudu zrušil a mimo jiné žalobce podle § 226 písm. b) trestního řádu zcela zprostil obžaloby. Právní moci rozsudek nabyl 25.5.2011. Žalobce uváděl celkovou dobu trvání trestního řízení po dobu 9 let, když uváděl, že s ohledem na nezákonně vedené trestní řízení proti jeho osobě, jehož nezákonnost byla potvrzena posledním ze shora uvedených rozhodnutí, se žalobce svou žádostí ze dne 21.11.2011 obrátil na žalovanou s žádostí o náhradu škody a poskytnutí zadostiučinění za nemajetkovou újmu. Žalobce v žalobě nejprve požadoval částku nákladů za právní zastoupení jakožto přímou škodu v celkové výši 586.791,50 Kč a taktéž zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou při výkonu státní moci ve výši 1.000.000,- Kč, když uváděl okolnosti trestního řízení, které zasáhly do jeho osobnostní sféry, měly nepříznivý vliv na jeho pověst, dosavadní způsob života, dále negativní vliv na důstojnost a psychiku žalobce a taktéž na rodinné vztahy. Uváděl taktéž skutečnosti ohledně medializace celé věci, která byla předmětem trestního řízení, když utrpělo žalobcovo jméno, pověst, soukromý život, taktéž uváděl, že mu byla zastavena jako advokátovi činnost Českou advokátní komorou, a to v období od 11.6.2002 do 5.4.2004. Pozastavení činnosti advokacie potom mělo vliv i na výdělečnou činnost žalobce a následně i s ohledem na přetrvávající povědomí o trvajícím trestním stíhání žalobce, pokud jde o následné uplatnění žalobce v advokacii.

V rámci podání doručeném soudu 14.8.2012 žalobce omezil svou žalobu, když jí vzal částečně zpět co do náhrady majetkové újmy v plné výši, tedy spočívající v nákladech obhajného, které původní žalobou požadoval ve výši 586.791,50 Kč, když částka byla částečně žalovanou v rámci předběžného projednání nároku hrazena a zbytek částky již žalobce nepožadoval a potom v částce 115.000,- Kč požadované z titulu náhrady nemajetkové újmy, když tato částka byla žalovanou hrazena v rámci předběžného projednání nároku. Usnesením zdejšího soudu z 10.9.2012, které nabylo právní moci 30.10.2012 spis č. j. 19 C 6/2012-19 bylo částečnému zpětvzetí žaloby

vyhověno, řízení bylo nadále vedeno co do částky požadovaného zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 885.000,- Kč.

Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby v plném rozsahu, když nespornou skutečností učinila, že u ní žalobce 22.11.2011 žádostí z 21.11.2011 uplatnil nárok na poskytnutí zadostiučinění ve výši 1.000.000,- Kč a náhrady škody ve výši 586.791,50 Kč ve smyslu zákona č. 82/98 Sb. Žalovaná dále uváděla, že konstatovala, že na trestní stíhání žalobce je ve světle judikatury nutno nahlížet jako na nezákonné ve smyslu § 8 zákona č. 82/98 Sb. a poskytla žalobci zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu ve výši 115.000,- Kč a náhradu škody ve výši 503.494,25 Kč. Uváděla potom specifika daného trestního řízení, a dále uváděla taktéž podrobnosti týkající se výpočtu státem přiznaných částek v rámci předběžného projednání nároku, když vycházela z částky 20.000,- Kč za první dva roky trestního řízení a následně za každý následující rok trestního stíhání byla žalobci poskytnuta částka 10.000,- Kč – celkově za dobu 9 let a 4 měsíců celkového trvání řízení. Výslednou částku potom žalovaná přiznala žalobci v částce 115.000,- Kč.

Mezi účastníky bylo učiněno nesporným uplatnění žádosti žalobce u žalované 22.11.2011 na náhradu škody nemajetkové a taktéž majetkové z trestního řízení vedeného před Městským soudem v Praze pod sp. zn. [REDAKCE], dále bylo učiněno nesporným vydání nezákonného rozhodnutí jako odpovědnostního titulu v tomto řízení a dále trvání trestního stíhání žalobce od 14.1.2002 do 25.5.2011. Nesporným dále bylo učiněno přiznání nároku na náhradu nemajetkové újmy, resp. zadostiučinění ve výši 115.000,- Kč ze strany žalované v rámci předběžného projednání nároku stanoviskem z 19.6.2012.

Mezi účastníky zůstal sporný zbytek nároku na odškodnění za nemajetkovou újmu požadovanou žalobcem, která nebyla v rámci předběžného projednání nároku žalovanou hrazena.

V rámci prvního ústního jednání soud uložil účastníkům, aby nárok, který je žalobou požadován za nezákonné rozhodnutí žalobce rozdělil na nárok požadovaný před datem 27.6.2006 a následně po tomto datu, a to s ohledem na judikaturu Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 5180/2009 z 6.12.2011, když trestní stíhání probíhalo částečně před nabytím účinnosti zákona č. 160/2006 Sb. a částečně poté. Žalobce následně ve svém podání nároky rozdělil, když uváděl, že za období do 26.4.2006 požaduje částku 435.000,- Kč a za období od 27.4.2006 částku 450.000,- Kč, když do těchto částek započtl plnění žalované a uváděl, že má za to, že na první období mu bylo hrazeno v rámci předběžného projednání nároku částka 65.000,- Kč a na období druhé částka 50.000,- Kč a neztotožňoval se s vyjádřením žalované, že celá částka 115.000,- Kč byla žalobci poskytnuta na období od 27.4.2006. V tomto ohledu potom poukazoval na stanovisko žalované, která zohlednila v rámci přiznaného nároku celé období trestního řízení, tedy i období před účinností dané novely.

Soud provedl dokazování podstatným obsahem spisu Městského soudu v Praze sp. zn. [REDAKCE] ze kterého má za prokázány následující skutečnosti: dne 14.1.2002 usnesením Policejního prezidia ČR, Úřadu finanční kriminality a ochrany státu, služby kriminální policie a vyšetřování, bylo sděleno žalobci obvinění z trestného činu

poškození věřitele dle § 256 odst. 1 písm. c) odst. 4 trestního zákona spáchaného formou účastenství dle § 10 odst. 1 písm. c) trestního zákona. Ve spise je dále založen úřední záznam ze 14.2.2003, kterým došlo k otevření a odpečetění místnosti v [REDAKCE], kde byla uložena počítačová technika zajištěná v [REDAKCE]. Dne 17.2.2003 žalobce adresoval žádost o přezkoumání postupu policejního orgánu, a to Policejního prezidia ČR, Úřadu finanční kriminality a ochrany státu, služby kriminální policie a vyšetřování Městskému státnímu zastupitelství v Praze. Usnesením z 26.2.2003 bylo dle ustanovení § 160 odst. 1, 5 trestního řádu zahájeno trestní stíhání proti obviněnému Mgr. O [REDAKCE] K [REDAKCE] pro trestný čin poškození věřitele podle ustanovení § 256 odst. 1 písm. c) odst. 4 trestního zákona spáchaný ve stadiu pokusu podle ustanovení § 8 odst. 1 trestního zákona ve formě pomoci podle ustanovení § 10 odst. 1 písm. c) trestního zákona. Žalobce byl vyslýchán v procesním postavení obviněného 5. března 2003, jak vyplývá z protokolu o výsledku obviněného, následně byl vyslýchán 28.8.2003, jak taktéž vyplývá z protokolu o výsledku 27.1.2004, následně byla podána dne 28.12.2005 státním zástupcem Městského státního zastupitelství v Praze na žalobce spolu s ostatními obžalovanými obžaloba pro spáchání trestného činu pokusu trestného činu poškození věřitele dle § 8 odst. 1 trestního zákona k § 256 odst. 1 písm. c) odst. 4 trestního zákona a podle § 8 odst. 1 trestního zákona k § 256 odst. 1 písm. b) trestního zákona a jako pomoc k nim podle § 10 odst. 1 písm. c) trestního zákona. Ve věci probíhala hlavní líčení, a to 26.3.2007, 27.3.2007, 28.3.2007, 29.3.2007, 30.3.2007, 2.4.2007, 23.4.2007, 24.4.2007, 25.4.2007, 26.4.2007, 27.4.2007, 21.5.2007, 22.5.2007, 24.5.2007, 25.5.2007, 19.7.2007, 20.7.2007, 27.8.2007, 28.8.2007, 29.8.2007, 30.8.2007, 31.8.2007, 1.10.2007, 2.10.2007, 3.10.2007, 4.10.2007, 22.10.2007, 23.10.2007, 26.10.2007, 12.11.2007, 13.11.2007, 14.11.2007, 15.11.2007, 16.11.2007, 21.1.2008 a 22.1.2008, 20.6.2008, 11.8.2008, 12.8.2008, 13.8.2008, 14.8.2008, 15.8.2008, 19.9.2008, 26.9.2008, 5.12.2008, 8.12.2008, když v rámci tohoto hlavního líčení, jak vyplývá z protokolu o hlavním líčení byl vydán rozsudek ve věci pod č. j. [REDAKCE], kterým byl žalobce spolu s dalšími čtyřmi spoluobviněnými zproštěn obžaloby z důvodu, že v žalobním návrhu označené skutky nejsou trestnými činy. Proti rozhodnutí podal státní zástupce odvolání, ve věci probíhalo řízení před odvolacím soudem Vrchním soudem v Praze, který ve věci vydal usnesení ze dne 30.3.2010, kterým rozsudek týkající se zproštění obžaloby PhDr. V [REDAKCE] Ž [REDAKCE], JUDr. A [REDAKCE] R [REDAKCE] a JUDr. O [REDAKCE] K [REDAKCE] zrušil a věc vrátil Městskému soudu k dalšímu řízení. 12.10.2010 bylo konáno hlavní líčení u Městského soudu v Praze, v rámci něhož byli obvinění odsouzeni rozsudkem Městského soudu v Praze, konkrétně pokud jde o žalobce, ze spáchání pokusu trestného činu poškození věřitele podle § 10 odst. 1 písm. c) a § 8 odst. 1 trestního zákona v jeho účinném znění do 31.12.2009 k § 256 odst. 1 písm. a) a c) odst. 4 trestního zákona v jeho znění účinném do 31.12.2009 k trestu podmíněnému odnětí svobody v trvání dvou let podmíněně odloženému na zkušební dobu dvou let. Proti výroku o vině i trestu podali všichni odsouzení odvolání, ve věci bylo konáno veřejné zasedání 25.5.2011 u Vrchního soudu v Praze, v rámci něhož byl rozsudkem rozsudek Městského soudu v Praze zrušen a znovu bylo rozhodnuto tak, že všichni obžalovaní byli zproštěni obžaloby státního zástupce dle ustanovení § 226 písm. b) trestního řádu. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 25.5.2011.

Z rozhodnutí představenstva České advokátní komory č. [REDAKCE] ze dne 11.6.2002 má soud za prokázáno, že podle § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 85/96 Sb. o

advokacii byl pozastaven mimo jiné Mgr. O [REDACTED] K [REDACTED] výkon advokacie do pravomocného skončení trestního řízení vedeného proti němu na podkladě sděleného obvinění ze 14.1.2002. Z rozhodnutí představenstva České advokátní komory ze dne 5.4.2004 má soud za prokázáno, že rozhodnutí představenstva z 11.6.2002 bylo zrušeno ke dni právní moci tohoto rozhodnutí.

Z výslechu svědkyně R [REDACTED] K [REDACTED] má soud za prokázáno, že tato byla bývalou spolupracovnicí žalobce v advokátní kanceláři [REDACTED] v letech 2007 až 2011. Pokud jde o trestní řízení žalobce svědkyně uváděla, že v advokátních kruzích řízení bylo obecně známé, již v letech 2002 až 2003 žalobkyně spolu s JUDr. Š [REDACTED] zvažovali spolupráci s žalobcem, ale s ohledem na vedení kauzy trestní proti žalobci a medializaci této kauzy tuto myšlenku opustili. Tuto spolupráci navázali až v roce 2007, kdy si spolupráci tzv. mohli dovolit. Svědkyně uváděla, že i v této době však byli klienti, kteří zvažovali, zda se nechat žalobcem zastupovat či nikoliv, šlo o např. až 30% klientů. Uváděla, že v té době vždy museli zvažovat, které kauzy žalobci k zastupování dát a příp. tento musel být vždy zastupitelný. Svědkyně dále uváděla, že celá kauza měla negativní dopad do osobní a rodinný život žalobce, uváděla, že ví o tom, že žalobce uvažoval o jiném bydlení, ale s ohledem na trestní stíhání tuto situaci nemohl vyřešit. Taktéž uváděla okolnosti rozsahu trestního řízení a vedení hlavních líčení. Uváděla dále, že žalobce hodnotí tak, že má schopnosti být partnerem ve velké advokátní kanceláři, avšak s ohledem na vedení trestního řízení toto považovala za určitou stagnaci v jeho kariéře.

Z výslechu svědka A [REDACTED] R [REDACTED] má soud za prokázáno, že tento je osobním přítelem žalobce, po dobu 20 let jsou osobní přátelé a taktéž spolupracovníci. Uváděl, že žalobce byl nejprve jeho koncipientem, následně společníkem, kterým je i v současné době. Pokud jde o trestní řízení, svědek uváděl, že sám v tomto řízení figuroval jako obžalovaný, tedy okolnosti trestního řízení detailně zná, taktéž byl stíhán jako advokát. Stíhání potom mělo fatální, neodmyslitelný a neodvratitelný důsledek na kariéru, když byla narušena prestiž, důvěra a vážnost celé profese. Uváděl, že řízení bylo medializováno, žalobce tedy následně měl nouzi o klienty, když tito nechtěli být spojováni s jeho jménem. Taktéž uváděl okolnosti pozastavení výkonu činnosti advokáta po dobu asi dvou let u žalobce. Před trestním stíháním uváděl svědek, že s žalobcem měli středně velkou advokátní kancelář, která dobře prosperovala, po sdělení obvinění však vše poměrně rychle skončilo masivním odchodem klientů, když kancelář se následně rozpadla a činnost nevykonávala. Trestní řízení potom mělo velký vliv na kariéru žalobce, když do dneška je tento efekt patrný. Pokud jde o osobní a rodinné vztahy, svědek uvedl, že žalobce je z menšího města, byl více konfrontován s uštěpačnými poznámkami spojenými s trestním stíháním, pokud jde o rodinnou situaci, svědek uváděl, že vše těžce nesla manželka žalobce i rodiče. Svědek dále uváděl, že 14.1.2002 byl žalobce zatčen, strávil asi 1 den v cele předběžného zadržení a následně byl propuštěn, ale následně poměrně rychle mu byla pozastavena činnost advokacie. Uvádí, že i z novin a z televize ví, že žalobce vodili v poutech, byl vyšetřován a toto vyšetřování probíhalo poměrně intenzivně po dobu jednoho roku, když toto následně polevilo a probíhalo zdlouhavé trestní řízení. Svědek uváděl, že sám byl přítomen jednání o pozastavení činnosti advokáta, když představenstvo Advokátní komory nebylo ochotno vyslyšet ani druhou stranu, a všichni byli pod vlivem trestního řízení. Po dobu pozastavení činnosti žalobce nemohl profesně vykonávat ničeho a

prováděl pouze přípravné práce pro jiné advokáty. V rámci jednání předsednictva Advokátní komory, kterého byl svědek účasten, svědek uvedl, že bylo žalobcovo jméno i ponižováno. Následky trestního stíhání potom svědek uváděl, že žalobce pocíťuje dodnes, ale již ne v takové intenzitě jako dříve, spousta lidí na něj zapomněla nebo jej méně vnímala, dosud však nebyla reparována pověst žalobce, a to ani zprošťujícím rozsudkem, když tato pověst nadále zůstává poškozena.

Z účastnického výsledku žalobce má soud za prokázáno, že tento se vyjadřoval k celému vedení trestního řízení započatému v lednu roku 2002, když uváděl, že již v této době advokátní kancelář pocíťovala dopady trestního stíhání JUDr. R. [REDAKCE] a PhDr. Ž. [REDAKCE]. V 6:30 ráno 14.1. potom pro něj přijeli policisté přímo domů, kdy celá rodina byla přítomna jeho vyvedení a následně zůstal 36 hodin ve stresu o svou rodinu a jeho nejbližší. Vazba sice na něj uvalena nebyla, nicméně pokud jde o následnou délku trestního řízení, ta trvala nepřiměřeně dlouhou dobu. Uváděl, že kdykoliv se ozve zvonek, bál se, jestli pro něj opět přijdou. Toto trvalo po dobu jednoho až dvou let, kdy všichni byli ve stresu, asi za půl roku po prvním obvinění došlo druhé obvinění jeho osobu a následně taktéž pozastavení výkonu advokacie, které žalobce zasáhlo jednak psychicky, ale i hmotně. Žalobce uváděl, že v té době žil z úspor, v prvním roce potom ničeho nevydělával a navíc musel hradit právní zastoupení, když zde probíhali intenzivní úkony trestního řízení. Uváděl, že s rodinou uvažovali o změně bydlení, ale následně museli zůstat u rodičů manželky, když si nemohl vzít ani hypotéku, byly narušeny veškeré plány a i atmosféra malého města přispěla k tomu, že se na něj lidé obraceli s četnými dotazy a neustále se musel obhajovat. Nikdy nepřispěl k délce daného řízení, když toto si nemohl dovolit. Žalobce se dále vyjadřoval k okolnostem pozastavení činnosti advokáta, když toto vnímal jako ostudné, vše bylo činěno pod tlakem médií a docházelo k nepříjemným jednáním, kdy i JUDr. Č. [REDAKCE] se vyjadřoval urážlivě v člancích o žalobci. Opakovaně pak žádal advokátní komoru o možnost povolení výkonu advokacie, tato však rok až dva roky nerozhodla o jeho požadavku. Poté, co bylo zrušeno rozhodnutí o pozastavení výkonu, žalobce uváděl, že musel opětovně začít od nuly, když klienti byli pouze drobní a nebylo jich moc, dále byl limitován vedením hlavních líčení, takže nemohl pracovat tolik, jak by chtěl. V té době měl malé děti a zvýšené finanční nároky s ohledem na náklady obhajoby. Z tohoto důvodu následně taktéž odešel do advokátní kanceláře [REDAKCE] v roce 2007, neboť mu vlastní praxe nešla, tak jak by si představoval. Rodina se od žalobce neodvrátila, věřila mu, ale uváděl, že byly znát negativní vlivy jeho trestního stíhání, manželka byla konfrontována se vzniklou situací, především situací ekonomickou, které se musela přizpůsobit. V průběhu trestního řízení začal pochybovat i sám o sobě, následně se bál vykonávat i úkony advokacie po jejím povolení. Dodnes má pochybnosti, pokud jde o úkony a je velmi opatrný. Uváděl, že o všem se velmi hovořilo, kauza byla medializovaná, a to v novinách i v televizi. Rodiče žalobce byli z celé situace velmi zoufalí, když otec byl státním zástupcem a matka učitelka, žijí v malém městě, kauza je poznamenala. Pokud jde o zdravotní stránku žalobce, uváděl, že nebyl nikdy hospitalizován v příčinné souvislosti s vedením trestního řízení ani nebral léky, ale má zvýšené problémy se zády, které může připisovat zvýšenému stresu spojeným s trestním řízením.

Z výsledku svědka T. [REDAKCE] B. [REDAKCE] má soud za prokázáno, že tento je osobní i pracovní přítel žalobce, stýkají se i rodiny. Pokud se měl vyjadřovat k trestnímu stíhání

žalobce, uváděl rok 2002, kdy započalo trestní stíhání JUDr. R. [REDACTED] a následně zbytku advokátní kanceláře, když uváděl, že vše se řešilo i po pracovní stránce, neboť advokátní kancelář zastupovala klienty. Uváděl silnou medializaci daného případu, zásah do osobnostní roviny, jak žalobce, tak i jeho rodiny. Advokátní kancelář se v podstatě rozpadla, žalobce měl následně zastaven výkon advokacie, tedy kancelář přestala mít zakázky. S žalobcem svědek měl původně společnou a obdobnou životní úroveň, následně se vše rozdělilo poté, co žalobce neměl práci a přestal vydělávat, taktéž nedostal hypotéku, když chtěl řešit společné bydlení. Svědek se vyjadřoval taktéž o zásazích do sféry rodinné, do sféry jeho rodičů, uváděl, že žalobce v té době měl malé děti a nikdo nevěděl, jak trestní stíhání dopadne. Uváděl, že to žalobci zničilo profesní kariéru, tak i jeho osobní život, byl předmětem rýpavých dotazů na maloměstě, vystaven talku okolí. Nejtěžší období potom svědek specifikoval jako pozastavení výkonu advokacie u žalobce, když tento nemohl následně lépe vydělávat, byl limitován finančními prostředky a klienti se k němu obraceli zády. Řízení vždycky probíhalo určitými fázemi, především ve chvíli, kdy se začalo řízení medializovat a zvýšil se mediální tlak. Svědek dále uváděl, že i sám má osobní zkušenost s trestním procesem, když byl vyslýchán jako svědek na začátku trestního stíhání a už tenkrát po [REDACTED] jej sháněli policisté a sousedé byli s touto situací konfrontováni, bylo to pro něj velmi nepříjemné.

Z výslechu Z. [REDACTED] M. [REDACTED] má soud za prokázáno, že tento zná žalobce více jak 20 let, podnikali nějaký čas spolu a jsou kamarádi, znají se i rodiny. Uváděl, že žalobce potkal po studiích, následně na začátku roku 2001, v lednu či únoru se stali spolupracovníky v advokátní kanceláři [REDACTED]. Svědek uváděl, že nejprve bylo vedeno trestní stíhání proti JUDr. R. [REDACTED], následně potom další trestní stíhání, když již toto odstartovalo těžké období v advokátní kanceláři, když byly odňaty spisy a počítače. Uváděl, že následně všichni v kanceláři byli degradováni na mafiány, uváděl, že nasazení policejních prostředků se mu zdálo nepřiměřené již od začátku, následně trestní řízení probíhalo velmi liknavě a vlekle se léta, což mělo vliv na všechny pracovníky advokátní kanceláře. Uváděl, že následně došlo ke změně advokátní kanceláře na [REDACTED], neboť ostatní byli velmi negativně vnímáni klienty. Svědek uváděl dále, že osobně zná i manželku žalobce, stýkali se, ta v době zadržení byla na mateřské dovolené, měli tenkrát malé dítě a nikdo nevěděl, jak vše bude probíhat. Panovala velká nejistota, když nikdo nevěděl a měl rozdílné informace o sledování či odposleších, člověk propadal i paranoie, když nikdo nevěděl, jak trestní řízení se dále bude vyvíjet. Pokud jde o dopad do finanční sféry žalobce, tento pocítili všichni zúčastnění, když většina klientů se od advokátní kanceláře odvrátila a taktéž si klienti podávali stížnost i na samotného svědka s tím, že nedokázal ochránit advokátní tajemství v rámci zásahu policie a prohlídky. Svědek uváděl, že v průběhu roku 2002, resp. v jeho polovině, zůstali v zásadě bez příjmu všichni, když i u žalobce k tomu došlo dříve pozastavením výkonu advokacie. Svědek sám uváděl, že ke konci roku 2003 z těchto důvodů sám opustil advokátní kancelář a začal vykonávat praxi samostatně. Svědek uváděl, že s ohledem na to, že on sám trestně stíhán nebyl, byl pro sousedy zajímavý, nevyhnul se otázkám a uštěpačným poznámkám, špatně vše nesla i rodina žalobce. Svědek dále uváděl, že taktéž ví, že žalobce se mu svěřoval o spolupráci s advokátní kanceláří [REDACTED] která následně nedopadla s ohledem na to, že tito si nemohli dovolit riziko vůči svým klientům v rámci trestního stíhání žalobce.

Ze svědecké výpovědi P. H. má soud za prokázáno, že tento zná žalobce od základní školy, dosud se s ním vídá, je s ním v kontaktu. Tento svědek opětovně potvrzoval mediálnost daného trestního řízení, když uváděl, že s žalobcem se vídali více méně dennodenně, když na maloměstě každý o každém ví. Mluvílo se o celé kauze, lidé se velmi vyptávali, rodiny se do té doby stýkaly, jezdily společně na dovolenou, na hory, ale po zahájení trestního stíhání, tyto aktivity byly utlumeny, a to jednak z finančních důvodů a jednak z důvodu vedení trestního stíhání, kdy se žalobce musel dostavovat k soudu. Sám svědek uváděl, že sám pocítil vliv trestního stíhání, když po zadržení žalobce měl hodně telefonátů, všichni věděli, že se společně kamarádí. Uváděl, že v době pozastavení činnosti advokáta byla manželka žalobce na rodičovské dovolené, bylo zřejmé, že žalobce si nemůže dovolit řešit společné bydlení, příp. dovolenou. Svědek se dále vyjadřoval ke změně osobnosti žalobce v průběhu vedení trestního řízení, když uváděl, že byl veselý povahy, následně byl zahořklý, vše snášel špatně, nebyla s ním legrace, trápila ho nejistá budoucnost, když měl malé děti a rodinu nedovedl v tu chvíli zabezpečit. Taktéž manželka vše nesla velmi těžce, byla utrápená, nevěděla, co jí čeká. Následně byly omezeny i setkání s manželkou svědka.

Z výslechu svědka J. C. má soud za prokázáno, že tento je advokátem, v roce 1974 začal fungovat jako advokátní koncipient a následně jako advokát, který znal otce žalobce, který byl bývalý [redacted]. Uváděl, že otec žalobce byl morální a právní autoritou, na gymnáziu svědek následně vedl 14 let vodácký kroužek, odtud zná žalobce, který gymnázium navštěvoval. Uváděl, že vždycky žalobce byl spolehlivý, byl perfekcionalista, bylo vidět, že to v životě někam dotáhne. Následně se blíže sblížili, po odchodu na vysokou školu se žalobce zajímal o profesi a několikrát navštívil i advokátní kancelář svědka. Svědek uváděl, že následně jej po určitou dobu neviděl a potom se objevily v tisku zprávy o jeho trestním stíhání, když se o kauzu zajímal podrobně, tuto znal však pouze z tisku. Následně žalobce potkal, což bylo zřejmě v zimě roku 2002, byl zaskočen, jak byl žalobce vyděšený, smutný a nervózní. Bavili se o dopadu celé kauzy do psychiky, taktéž mu svědek nabídl pomoc. Svědek uváděl, že se mu žalobce svěřil ohledně rozhodování o pozastavení výkonu advokacie jeho osoby a žádal případnou pomoc, když svědek uváděl, že si vyžádal od žalobce materiály o jeho trestním stíhání a chtěl případně v jeho prospěch lobovat na představenstvu Advokátní komory. Vše bylo vnímáno velmi intenzivně, neboť se i svědka ptali známí, např. učitel z gymnázia ohledně trestního stíhání žalobce, taktéž svědek uváděl, že potkal otce žalobce, který vše velmi těžce nesl, neboť to byla morální autorita a vše se ho velmi dotýkalo. Obdobně potom toto vše vnímala matka, se kterou taktéž byl svědek v kontaktu. Svědek se prostřednictvím JUDr. V. [redacted] snažil působit na nepozastavení výkonu advokacie, ale neúspěšně. Uváděl, že zde nebylo žádné porozumění a nekompromisně Advokátní komora výkon činnosti advokáta žalobci pozastavila. Svědek dále uváděl, že následně žalobce potkal, viděl, že má problémy existenční, znal jeho ženu, v té době byla na mateřské dovolené, svědek se poté taktéž snažil žalobce uplatnit v rámci advokátní kanceláře svědka, avšak kolegové byli proti. Svědek následně byl taktéž přítomen po určité době dalších žádostí žalobce o možnost zrušení rozhodnutí ohledně zrušení pozastavení výkonu advokacie, když toto se následně po určité době podařilo. Po tomto zrušení se žalobce mohl vrátit ke své profesi, ale svědek uváděl, že z následných setkání ví, že návrat do profese byl těžký, původní advokátní kancelář se zcela rozpadla, žalobce ztratil klientelu a nedůvěřovali mu ani advokáti, ani klienti, což ho profesně poznamenalo. Uváděl, že bylo znát, že



žalobci selhalo sebevědomí a sebedůvěra a také nemožnost získat významné klienty. V té době měl žalobce malé děti, existenční potíže přetrvávaly a nevěděl, zda i jeho manželství vydrží, zda manželka vydrží tato traumata. Vše se promítalo do jeho osobního života. Sám svědek uváděl, že od počátku věřil v žalobcovu nevinu, avšak trestní řízení trvalo před 9 let a toto zasáhlo do jeho sféry tak významně, že do současné doby toto nelze vymazat.

Na ostatních důkazních návrzích účastníci netrvali, soud proto další dokazování navrženými listinnými důkazy, případně výslechy svědků již neprováděl, když dosavadní provedené dokazování shledává vyčerpávajícím.

Podle § 1 zákona č. 82/98 Sb., stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle § 3 zákona č. 82/98 Sb., stát odpovídá za škodu, kterou způsobily a) státní orgány, b) právnické a fyzické osoby při výkonu státní správy, která jim byla svěřena zákonem nebo na základě zákona, c) orgány územních samosprávních celků.

Podle § 5 zákona č. 82/98 Sb., stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.

Podle § 8 zákona č. 82/98 Sb., odst. 1, nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem.

Podle § 31a zákona č. 82/98 Sb., odst. 1, bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2, zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle odst. 3, v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména a) k celkové délce řízení, b) ke složitosti řízení, c) k jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranění průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného.

Soud uvádí, že nejprve považuje za nutné vyjádřit se k možnosti projednání a rozhodnutí o uplatněném nároku žalobce na náhradu nemajetkové újmy i za řízení před účinností zákona č. 106/2006 Sb., když jak již uváděl a jak vyplývá ze spisového materiálu, soud žalobce ve smyslu ustanovení § 43 o.s.ř. vyzval usnesením v rámci prvního ústního jednání, aby svůj nárok, který je žalobou požadován, rozdělil na nárok

požadovaný za trestní stíhání do 26.4.2006, tedy do účinnosti novely č. 106/2006 Sb. a na trestní stíhání, resp. náhradu za toto trestní stíhání požadovanou po tomto datu, když nesporným bylo učiněno vedení trestního řízení proti žalobci v období od 14.1.2002 do 25.5.2011, tedy jak za účinnosti, tak ještě před účinností dané novely. Soud uvádí, že předmětem řízení zůstala částka ve výši 885.000,- Kč, když částka 115.000,- Kč byla ze strany žalované stanoviskem z 19.6.2012 hrazena. Jak potom vyplývá z tohoto stanoviska, žalovaná hradila na celou délku řízení, tedy nezohledňovala část řízení před či po novele shora uvedené, když v samotném stanovisku uváděla, jak výpočet provedla, a to za první dva roky v částce 20.000,- Kč, v dalších letech potom v částce 10.000,- Kč za celou délku řízení. V této souvislosti potom soud uvádí, že není na místě následné tvrzení žalované, že celou částku hradila žalobci až na nárok požadovaný po účinnosti dané novely. Toto konec konců žalobce taktéž napadal s ohledem na znění stanoviska v rámci předběžného projednání nároku. Žalobce relevantně reagoval na výzvu soudu svým podáním doručeným soudem 20.6.2013, když uváděl, že nárokuje za každé z uvedených období částku 500.000,- Kč, po částečném zpětvzetí žaloby potom částku 435.000,- za období do 26.4.2006, když uváděl, že má za to, že s ohledem na proporcionalitu a tvrzení žalovaného bylo na tuto částku 500.000,- Kč hrazeno částkou 65.000,- Kč a za období od 27.4.2006, tedy za účinnosti dané novely, částku 450.000,- Kč, neboť mu žalovaný na toto období hradil částku 50.000,- Kč z celkově požadované částky 500.000,- Kč.

Soud potom s odkazem na závěry rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1191/08, které se vyjadřovalo k možnosti uplatnění v řízení zahájeném po účinnosti zákona č. 106/2006 Sb. podle § 31a zákona č. 82/98 Sb. i nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí vzniklé před účinností zákona č. 160/2006, ve kterém napadalo postup okresních soudů, které v řízení o poskytnutí náhrady za nemajetkovou újmu dle zákona č. 82/98 Sb. věc předkládají ohledně rozhodnutí příslušnosti Vrchním soudům s odůvodněním, že se jedná částečně o nárok vyplývající z ochrany osobnosti a příslušné mají být krajské soudy, když Ústavní soud uvedl, že nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem bylo zasaženo do osobnostních práv jedince a je nutné považovat za kritérium potřebné pro stanovení výše přiměřené náhrady za vzniklou nemajetkovou újmu samotné odůvodnění v článku 36 odst. 3 listiny. Zdejší soud si také v této souvislosti dovoluje poukázat na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze č. j. Ncp 2999/2012-166, ve kterém bylo rozhodováno dne 3.4.2013 ve věci probíhající u zdejšího soudu pod sp. zn. 15 C 183/2012, kde se Vrchní soud vyjádřil ohledně příslušnosti zdejšího soudu k rozhodování celého nároku, tedy nároku taktéž spočívajícího v zadostiučinění za nemajetkovou újmu za nezákonné rozhodnutí před i po účinnosti dané novely, v tom ohledu, že odkázal na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1191/08 ze dne 14.4.2009, ve kterém se uvádí, že okresní soudy jsou věcně příslušné v prvním stupni k projednání nároku na náhradu škody vůči státu podle zákona č. 82/98 Sb. včetně nemajetkové újmy dle § 31a zákona č. 106/2006 Sb. s tím, že obecné soudy by měly přihlížet k tomu, že pokud by nárok vznikl za účinnosti novely provedené zákonem č. 160/2006 Sb., resp. za podmínek dle přechodných ustanovení čl. II. tohoto zákona i před jeho účinností, byl by posuzován jako nárok na nemateriální újmu v důsledku nezákonného rozhodnutí, resp. nesprávného úředního postupu státu. Soud uvádí, že s ohledem na tato rozhodnutí uvedená shora posuzoval celý nárok žalobce za celé jeho trestní řízení, aniž by nárok vylučoval k samostatnému projednání a postupoval Vrchnímu soudu v Praze s ohledem případné řešení otázky věcné příslušnosti soudu. Zdejší soud uvádí, že má za to, že účelem řízení podle zákona

č. 82/98 Sb. je odškodnit nemajetkovou újmu, která v souvislosti s nezákonným trestním stíháním žalobce jako takovému vznikla, a to v tom směru, že nelze zatěžovat žalobce vyúčtováním a rozdělováním nemajetkové újmy dle uměle vytvořených právních norem, které nikterak nerespektují situaci faktickou, když žalobce nutně chápal své trestní stíhání jako jeden celek a z jednoho celku mu potom nemajetková újma vznikla. I přesto s ohledem na určitou právní jistotu, soud vyzval žalobce k rozdělení této částky, ke které ze strany žalobce došlo. Soud tedy přistoupil k tomu, že hodnotil požadavek na odškodnění nemajetkové újmy za trestní stíhání žalobce dle příslušných ustanovení § 5 písm. a) a § 7 odst. 1, § 8 a § 31a zákona č. 82/98 Sb., a to jak bylo již shora uvedeno za celé trestní stíhání, neboť celé trestní stíhání bylo předmětem předběžného projednání nároku u žalované a taktéž vyplývá z vyjádření žalované i ze stanoviska, že částka 115.000,- Kč byla částkou, která byla jako odškodnění hrazena za celé trestní stíhání. Soud dále uvádí, že z provedeného dokazování a konec konců i z nesporných tvrzení účastníků vyplynula existence odpovědnostního titulu, tedy nezákonného rozhodnutí, jímž je usnesení o zahájení trestního řízení stíhání podle § 160 odst. 1 trestního řádu, které je nezákonným rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 8 odst. 1 zákona č. 82/98Sb. v případě, kdy trestní stíhání nekončí pravomocným odsouzením (rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 25 Cdo 1487/2001). V daném případě potom soud uzavírá, že stejně jako žalovaná v rámci svého posuzování nároku v rámci předběžného projednání dospěl k závěru, že samotné konstatování porušení práva nemůže být přiměřeným zadostiučiněním odškodnění nemajetkové újmy a celou újmu je nutné odškodnit v penězích. Při svém rozhodování se soud řídil rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 27.6.2012 sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, rozsudkem ze dne 21.8.2012 sp. zn. 30 Cdo 2256/2011 a při stanovení výše zadostiučinění potom soud vycházel především z povahy trestní věci a z délky trestního řízení a taktéž z následků způsobených trestním řízením ve sféře osobnostní i profesní, pokud jde o sféru žalobce. Soud potom uvádí, že nepoužil kritéria uvedená v § 31a odst. 3 zákona č. 82/98 Sb. neboť tato se týkají výlučně stanovení odškodnění v případě nesprávného úředního postupu spočívajícího v porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě.

V daném řízení soud provedl dokazování obsahem spisu Městského soudu v Praze sp. zn. [REDAKCE] když z něho má prokázán průběh daného řízení, s tím, že k zahájení trestního stíhání žalobce došlo prvním usnesením Policejního prezidia ČR ze dne 14.1.2002, následně 26.2.2003 bylo zahájeno další trestní stíhání žalobce. V rámci důkazního řízení potom soud poukazuje na závažnost trestné činnosti, ze které byl žalobce viněn, taktéž s poukazem na skutečnost, že řízení probíhalo mezi pěti obžalovanými po dobu 9 let a čtyř měsíců (od 14.1.2002 do 25.5.2011). Provedeným dokazováním bylo prokázáno, že ve věci probíhalo zpočátku mnoho výslechů, obviněných, následně celkem 47 hlavních líčení, a jedno veřejné zasedání konané u Vrchního soudu v Praze, věc byla projednávána na dvou stupních soudní soustavy opakovaně. Soud má za prokázáno, že žalobce nebyl stíhán vazebně, trestní řízení však bylo značně medializováno, jak potvrdili svědci ve svých výpovědích. Soud podrobnými výslechy předvolaných svědků potom prokázal intenzivní zásah trestního stíhání do roviny osobnostní, rodinné i profesního života žalobce tak, jak žalobce tento zásah tvrdil v žalobě. Svědci se v podstatě shodli, že intenzita daného trestního řízení byla neuvěřitelná díky velké medializaci daného případu, která probíhala prostřednictvím televize i prostřednictvím tisku. Taktéž se svědci vyjadřovali na vliv trestního řízení na žalobce, když tento pocházel z malého města, kde situace je vnímána

odlišně od velkých měst, uváděli, že žalobce v té době měl manželku na mateřské dovolené, malé dítě a v podstatě tato byla závislá i finančně a ekonomicky na jeho zaměstnání. Svědci potom taktéž vypovídali o zásahu do rodinné situace, když manželka ale i nejbližší příbuzní celou situaci velmi těžce nesli, ačkoliv při žalobci stáli a věřili v jeho nevinu. Markantně se potom projevilo celé trestní stíhání v ekonomické sféře žalobce, když tento uvažoval o možnosti nového bydlení, avšak nebyla mu poskytnuta hypotéka a nemohl tuto situaci řešit, s ohledem na vedení trestního řízení potom byl od 11.6.2002 do 5.4.2004, tedy po dobu téměř 2 let neschopen výkonu advokátní činnosti pro pozastavení této činnosti Českou advokátní komorou na základě rozhodnutí představenstva České advokátní komory ze dne 11.6.2002. Prostřednictvím svědeckých výpovědí a konec konců i samotné účastnické výpovědi žalobce potom bylo taktéž potvrzeno, že se žalobce snažil navrátit po zrušení shora uvedeného rozhodnutí představenstva České advokátní komory do advokátní praxe, toto však s ohledem na poškození jeho dobrého jména šlo velmi složitě, klienti se od něj odvraceli a v mnohých případech nemohl být úspěšný. Následně proto zkrachovala i jeho samostatná praxe a byl nucen v roce 2007 se nechat zaměstnat v jiné advokátní kanceláři, kde i přes již delší dobu, po kterou kauza probíhala a různá rozhodnutí ve věci, však nezískal i přesto plnou důvěru všech klientů. O tomto se potom podrobněji vyjadřovali právě spolupracovníci žalobce z té doby, kteří poukazovali na nelehkou spolupráci s klienty, a nutnou zastupitelnost žalobce a taktéž na jeho vytížení, pokud jde o konání hlavních líčení, kterých se musel účastnit, a proto jej nešlo na 100% využít. Soud tedy uvádí, že na základě všech shora uvedených kritérií, když negativní vliv celého trestního řízení je neodvratitelný a žalobce jej pocítuje do současné doby, jak sám uváděl a což potvrdili taktéž svědci, kteří jej znali z dřívější doby a měli možnost sledovat změnu jeho povahy a osobnostní stránky, je na místě zvážit výši finančního zadostiučinění, které již bylo ze strany žalované plněno a které je dále požadováno. V této souvislosti především soud vzal v potaz celou délku trestního stíhání, které pro žalobce trvalo 9 let a 4 měsíce, což je dle soudu doba naprosto nepřiměřená jakémukoliv trestnímu řízení. V této souvislosti soud odkazuje na náleznost ústavního soudu ze dne 31.3.2005 sp. zn. I. ÚS 554/04 a souhlasí s tím, že každé trestní řízení negativně ovlivňuje osobní život trestně stíhaného, na kterého je sice do okamžiku právní moci meritorního rozhodnutí třeba pohlížet jako na nevinného, avšak samotný fakt trestního stíhání je zátěží pro každého obviněného. Samotné trestní stíhání důrazně zasahuje do soukromého a osobnostního života jednice, do jeho cti, dobré pověsti, a to tím spíše, jedná-li se o obvinění liché, což je později pravomocně stvrzeno zprošťujícím rozsudkem soudu, podle něhož se skutek, z něhož byl jednotlivec obviněn a obžalován, nestal, příp. nebyl trestným činem.

Jak soud již uváděl shora, v tomto případě dospěl k závěru o nutnosti finančního přiznání zadostiučinění, když taktéž vzal v potaz medializaci celé kauzy s tím, že poškozený v důsledku trestního stíhání přišel o svou společenskou prestiž. K tomuto potom soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 27.6.2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 s tím, že forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva na místě pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce mělo dostat. Soud potom přihlédl ke skutečnosti, že již sama žalovaná dospěla k závěru, že je na místě nemajetkovou újmu vzniklou žalobci v souvislosti s jeho trestním stíháním odškodnit finančně a tuto odškodnila v částce 115.000,- Kč. Pokud jde o rozdělení této částky, soud se s ohledem na stanovisko

žalované, ve kterém byl poměrně přesně popsán systém počítání daného nároku, který byl následně žalobci přiznán v rámci zadostiučinění za nemajetkovou újmu, shoduje s počítáním žalobce v rámci rozdělení újmy před a po novele a taktéž započítání nároku hrazeného ze strany žalované. Soud v rámci zvažování všech těchto kritérií, když uvádí opětovně, že trestní řízení trvalo od 14.1.2002 do 25.5.2011, tedy 9 let a 4 měsíce, částka 115.000,- Kč byla žalobci ze strany žalované hrazena, žalobci byl pozastaven výkon advokacie za období od 11.6.2002 do 5.4.2004, 2 x byl obžaloby zproštěn- v roce 2008, následně v roce 2011, ale jednou byl taktéž odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v roce 2010, soud dospívá k závěru i s ohledem na povahu trestné činnosti, ze které byl žalobce viněn k odškodnění žalobce za celé trestní řízení v částce 20.000,- Kč za 1 rok trvání daného trestního řízení, celkově tedy v částce za 9 let a 4 měsíce 186.680,- Kč ( částka 180.000,- Kč za 9 let a částka 6.680,- Kč za 4 měsíce).

S ohledem na úhradu částky 115.000,- Kč ze strany žalované, proto soud pod výrokem I. zavázal žalovanou k úhradě doplatku v částce 71.680,- Kč na zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu žalobci, a to ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozhodnutí dle ustanovení § 160 odst. 1 část věty za středníkem o.s.ř., když soud vzal v potaz organizačně technické možnosti žalované hradit.

Pod výrokem II. potom soud zamítl žalobu co do částky 813.320,- Kč, což je částka, která přesahovala nárok, který byl ze strany soudu přiznán.

Pod výrokem III. soud rozhodoval o náhradě nákladů řízení žalobci dle ustanovení § 142 odst. 3 o.s.ř., a to z částky, která byla přiznaná ve výroku I. za úkony právní pomoci dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. celkem za 8 úkonů právní pomoci (příprava a převzetí věci, podání žaloby, podání z 13.8.2012, účast u ústního jednání 16.5.2013, 10.9.2013, 3.12.2013 a 11.3.2014 a vyjádření ze 17.6.2013) a 8 x režijní paušál á 300,- Kč dle téže vyhlášky § 13, to vše zvýšené o 21 % řádně doloženého DPH advokáta.

**P o u ě n í :** Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

V Praze dne 11. března 2014

**Mgr. Lucie Vítková, v. r.**  
soudkyně

Za správnost:  
Risová